

Не знаехъ, че за последенъ пжтъ говоря съ Йонда отъ планината.

— Азъ пакъ ще дойда, дѣдо Йонда.

— Дойди, синко. Но кой знае дали ще доживѣя да се видимъ. Хай, на добъръ часъ!

По пжтя надолу си мислѣхъ за самотата, за неговата самота, която бѣше една бавна смъртъ, съ единъ жестокъ споменъ въ пазвата му.

Слънцето бѣше право надъ мене.

Единъ заякъ изтича напредъ, спрѣ се посрѣдъ пжтя, погледна ме и, когато приближихъ, прибѣгна въ храститѣ.

* * *

Презъ настѣпващата нощъ горкиятъ Йонда, като разбралъ, че идва краятъ му, пропѣлзѣлъ отъ дупката и се довлѣкалъ до изоставената кжща. Събралъ последни сили, разпалилъ праханъ въ слама, подпалилъ кжщата, едва се оттеглилъ до портитѣ и тамъ издѣхналъ. Лавнали селскитѣ псета, разбудени отъ огъня, дигнали се селянитѣ и се спуснали да гасятъ. Дотърчахъ и азъ, но кжщата на Йонда догаряше. Онѣмѣли гледахме, какъ се изви ваха пламъцитѣ, гледахме Йонда да лежи до кжщата съ широко отворени очи, освѣтенъ отъ последнитѣ пламъци.

Жени приклѣк ваха, кръстѣха се и шепнѣха:

— Да пази Богъ.

Нѣкой се обади:

— Нима може така дълго да се мрази и така силно да се обича?